

природного рогу. Концерти, написані для валторни з оркестром, були присвячені Йозефу Ігнацу Лейтгебу (1732-1811), валторністу при дворі Зальцбурга і великому другу всієї родини Моцартів. Хоча концерти для валторни вважаються другорядними творами цього періоду, вони залишаються шедеврами музичного мистецтва, ці концерти наповнені чудовими деталями і мають великий науковий інтерес.

Концерти Моцарта склали не тільки цілу епоху у творчості самого композитора, а й у історії жанру інструментального концерту взагалі.

Список використаних джерел:

1. Аберт Г. В. А. Моцарт / Герман Аберт. — Ч. 1. — К. 2. — М.: «Музыка», 1988. — 608 с.
2. Іванова І. Л., Куколь Г. В., Черкашина М. Р. Історія опери / Ірина Леонідівна Іванова. — К.: «Заповіт», 1998. — 383 с.
3. Мазель Л. А. О типах творческого замысла / Лео Абрамович Мазель // Советская музыка. — 1976. — № 5. — С. 19-31.
4. Моцарт В. А. Письма. / В. А. Моцарт. — М.: «Аграф», 2000. — 448 с.
5. Чичерин Г. В. Моцарт. Исследовательский этюд / Георгий Васильевич Чичерин. — Л.: «Музыка», 1979. — 256 с.
6. Шулер Д. Если бы Моцарт вел дневник / Дьердь Шулер. — Будапешт: «Издательство Коврина», 1962. — 108 с.
7. Эйнштейн А. Моцарт: Личность. Творчество / Альфред Эйнштейн. — М.: «Музыка», 1977. — 455 с.

Демакова К.О.,

студентка II курсу Миколаївського фахового коледжу культури і мистецтв, керівник студії гітарного виконавства «Експеримент»;

Науковий керівник: Сологуб В.Д., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри музичного мистецтва ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв

АНАЛІЗ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ, ЯКІ ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ У ПРОЦЕСІ ЗДІЙСНЕННЯ НАВЧАЛЬНО-ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В КЛАСАХ ГІТАРИ МИСТЕЦЬКИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ПОЧАТКОВОГО РІВНЯ

У сучасних класах гітари ефективність освіти, а особливо під час пандемії та дистанційного навчання, багато в чому залежить від уміння викладача правильно вибрати методи і прийоми навчання в конкретних умовах для кожного заняття і індивідуально для кожного учня.

Метод навчання — це взаємопов'язана діяльність педагога й учнів, яка спрямована на засвоєння учнями системи знань, набуття умінь і навичок, їх виховання та загальний розвиток. Дослідники виокремлюють близько п'яти десятків різноманітних методів.

Кожен метод у конкретних обставинах реалізується за допомогою поєднання кількох прийомів – структурно – функціональних складових методів навчання як певної системи.

Приєм навчання — складова частина методу. Вона поєднує в собі конкретні навчальні ситуації, що сприяють досягненню проміжної мети конкретного методу. [3]

Найбільш поширеною є класифікація методів навчання, яку запропонував дидакт Ю. Бабанський. Він розподілив методи організації та здійснення навчально – пізнавальної діяльності за джерелами передачі навчальної інформації, які включають в себе:

- словесні методи – це розповідь – пояснення, бесіда, лекція.

Ефективність зазначеного методу залежить головним чином від уміння вчителя розповідати, дохідливо та доступно інформувати учня. Але педагог має пам'ятати, що надмірна вербалізація навчання призводить до втрати самоцінності музики. Слово дає лише напрям, в якому розвивається творча уява дитини. Провідна функція даного методу є мотиваційно – стимулююча.

- наочні методи - ілюстрація, демонстрація.

Засоби ілюстрації (таблиці, картинки, моделі, малюнки тощо) є нерухомими, вони мають «оживати» в розповідях вчителя. Демонстрація характеризується рухомістю засобу демонстрування: навчальна телепередача або кіно – відеофільм чи його фрагмент; діюча модель, дослід, спостереження. Наочність – це звучання самої музики.

- практичні методи – досліди, вправи, навчальна робота.

Ці методи не несуть нової навчально – пізнавальної інформації, а лише служать для закріплення, формування практичних умінь при застосуванні набутих раніше знань. Більшість дітей активніше сприймають практичні методи, ніж словесні.

Для включення дітей в активне слухання чи виконання твору Ю.Алієв рекомендує ряд ефективних прийомів: рухи, пластичне інтонування, диригування, імітація гри на народних інструментах, гра в оркестрі, інсценування п'єс, пластичні імпровізації, інструментальні імпровізації, зображальні імпровізації, імпровізація мелодії, малювання. За допомогою рухів дітям легше “увійти в образ”, відчувати музику “всім тілом”. [1]

За С. Шаповаленко методи поділяються за логікою передачі та сприймання навчальної інформації. І розподіляються на індуктивні та дедуктивні.

- індуктивні методи.

Термін «індукція» походить від латинського *inductio* – зведення, вид узагальнення, який передбачає становлення в учнів системи знань, розвиток свідомого ставлення до музики. Оскільки метод спрямований на розвиток

художнього мислення, Д.Кабалевський вважав його основним у музичній освіті школярів.

- дедуктивний метод.

Як вважають учені – дидакти, активніше розвиває абстрактне мислення, сприяє засвоєнню навчального матеріалу на основі узагальнень. Цей метод допомагає формуванню цілісного уявлення про музику.

М. Данилов та Б. Єсіпов поділили методи за ступенем самостійного мислення учнів у процесі оволодіння знаннями, формуванням умінь і навичок. У даному випадку методи поділяються на репродуктивні та точні, проблемно – пошукові:

- репродуктивні методи – це відтворена репродукція як засіб повторення готового матеріалу або робота за готовими зразками.

Важлива функція цього методу - “режисура” структури уроку, визначення його кульмінації.

- творчі, проблемно-пошукові методи (М. Скаткін, І. Лернер)

Проблемно – пошукова методика, на відміну від інших має спиратися на самостійну, пізнавальну та творчу діяльність учнів. Як відомо, поняття «творчість» - це створення нового, оригінального, суспільно-цінного матеріального або духовного продукту. Діти включаються в процес активного пізнання музики як частини оточуючого середовища. Активність спрямована на пошук ключових знань про музику, на самостійне залучення до будь-якої музичної діяльності. Основний елемент проблемної ситуації в музичному навчанні – це невідоме, нове.

П. Підкасистий, В. Паламарчук, В. Паламарчук поділяють методи на два види за ступенем керівництва навчальною роботою:

- навчальна робота під керівництвом учителя – це самостійна робота у класі.

Елементи самостійної праці учнів тут об'єднуються з підказками, допомогою вчителя, в результаті чого учні набувають навичок самостійності, закріплюючи індивідуальний стиль діяльності.

- самостійна робота учнів поза контролем учителя – це самостійна робота вдома.

Проти домашніх завдань виступають педіатри та гігієністи, вважаючи їх джерелом перевантаження учнів. Поряд з цим домашні завдання мають позитивний вплив на розумовий розвиток, виховання та самовиховання дитини, сприяють виробленню навичок самостійної пізнавальної діяльності та більшої засвоєності учнями матеріалу.[2]

Така класифікація методів навчання є найбільш повною та всебічною. Користуючись нею, кожен викладач визначає для себе найефективніші та найкорисніші методи, які дають можливість учням свідомо сприймати навчальну інформацію, бути активними у процесі навчання, зацікавленими і натхненними на досягнення нових музичних вершин.

Досягти найкращого результату в музичному розвитку учнів можна тільки за умов творчого застосування дидактичних принципів і гнучких методів

навчання, які передбачають різноманітне використання репертуару і різних способів його вивчення. Мета навчального процесу може бути досягнена різними способами. Діяльність викладача ніколи не має перетворюватися на механічне виконання методичних вказівок, а постійно бути творчим процесом. Беручись навчати, вступаючи на шлях викладацької діяльності, педагог позбавляє себе права розслабитися. Він зобов'язаний бути терплячим відносно будь – яких помилок та допомогти тим, хто прийшов навчатися; зобов'язаний спокійно та доброзичливо допомагати, не заважати творчості.

Список використаних джерел:

1. Олексюк О.М. Музична педагогіка : навчальний посібник. – К.: КНУКіМ, 2006. – 188 с.
2. Мартиненко С., Хоружа Л. Методи навчання та їх класифікація: Освіта.ua: зб. наук. пр.
3. Методи навчання: традиційні, інноваційні, інтерактивні, активні та інші. Як навчати учнів і дошкільників: Педрада.Портал освітян України: зб. наук. пр. ТОВ «МЦФЕР-Україна». Цифрове видавництво MCFR.

Плєшкова Е.Ю.,

студентка IV курсу, факультету мистецтв ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»;

Науковий керівник: Шеремет В.В, кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри музичного мистецтва ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв

УКРАЇНСЬКИЙ ДЖАЗ ВІД 50-Х РОКІВ ХХ СТ. ДО СЬОГОДЕННЯ

Джаз протягом багатьох десятиліть залишався одним із найцікавіших та найактуальніших пластів музичної культури. Існує велика кількість досліджень і матеріалів, які висвітлюють історію походження і розвитку джазу, джазові напрями і стилі, творчий шлях джазових виконавців і колективів, але в процесі дослідження наявних джерел було виявлено відсутність матеріалів, що віддзеркалюють ретроспективний погляд на історію розвитку цього жанру ХХ — ХХІ ст.

Метою дослідження є узагальнення розвитку українського джазу у зазначений період. У зв'язку з цим поставили наступні завдання: розгляд основних здобутків та тенденцій джазового мистецтва протягом другої половини ХХ — ХХІ ст.